

Thượng Thần, Ta Là Kiếp Trước Của Ngài

Contents

Thượng Thần, Ta Là Kiếp Trước Của Ngài	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8 – Hoàn	12

Thượng Thần, Ta Là Kiếp Trước Của Ngài

Giới thiệu

Xước ước tiểu thiên tiên, sinh lai thập lục niên. Cô sơn bán phong tuyết, dao thủy nhất chi liên. Hồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-than-ta-la-kiep-truoc-cua-ngai>

1. Chương 1

Chương 1:

Edit: Rika

Nguồn: mynhancung.wordpress.com/

“Xước ước tiểu thiên tiên, sinh lai thập lục niên. Cô sơn bán phong tuyết, dao thủy nhất chi liên. Hồi mâu... Hồi mâu... Hồi mâu...”

(Tạm dịch: Yếu diệu tiểu thiên tiên, sinh ra mười sáu năm. Nửa ngọn núi tuyết, nước ngọc một cành sen. Ngoái đầu nhìn lại . . . ngoái đầu nhìn lại . . . ngoái đầu nhìn lại)

Một bài thơ làm không xong, thư sinh trầm ngâm, nhìn tiểu nữ quan trong đình trước mặt đang bước đi thông thả, vắt óc suy nghĩ làm thơ.

Chỉ thấy đầu nàng đội mũ hoa sen, da thịt trắng như tuyết, mày tựa dãy núi phía xa, mắt như hồ nước trước mặt. Ngũ quan vô cùng xinh đẹp, tiểu nữ cúi đầu chơi cùng trăng, thân thể ẩn núp phía sau cây lê, nhưng lại không nhin được đưa mắt lên nhìn thư sinh.

Thư sinh tâm nóng lên, nhìn chăm chăm tiểu nữ quan, ánh mắt càng nóng rực.

Tiểu nữ quan mặt đỏ, gương mặt trắng nõn phỉm hồng, không có ý cúi đầu, xoay người sang chỗ khác.

Thư sinh nhìn nàng, bước về phía trước một, trong miệng vẫn thì thào như trước: “Ngoái đầu nhìn lại. . . Ngoái đầu nhìn lại. . .”

Tiểu nữ quan nhăn nhó một chút, khẽ động thân mình, sau đó chậm chạp mở miệng, thanh âm như nước, rất là dễ nghe.

“Này. . . Đây chính là người bảo ta ngoái đầu nhìn lại.”

“Ừ?” Tâm tình thư sinh vẫn chưa bình tĩnh, không nghe rõ lời nói của tiểu nữ quan, chỉ thấy tiểu nữ quan như mong muốn của hắn bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại, rất nhanh.

“Ừ? . . . Hả! . . . Ngao! ! . . . Ngươi . . . ! ! ! (cuối cùng một chữ “Ngươi” cũng không nói được, có thể hình dung ra tiếng kêu vô cùng thê thảm)

Thư sinh nhìn thấy dung nhan của tiểu nữ quan, lúc này trên mặt là mắt quỷ với làn khói xanh đậm, miệng to như chậu máu phun ra mùi tanh tưởi, lưỡi còn chảy ra dịch, áo bào trắng tinh khôi trên người hóa thành bộ xương khô, đôi tay sắc bén quỷ dị hướng tới thư sinh.

“Ừ. . .” Là đầu tiên mắt còn chưa có kịp phản ứng.

“Hả. . .” Là kịp phản ứng bắt đầu thét chói tai.

“Ngao. . .” Là đã sợ hãi, không còn đủ lý trí để kêu cứu nữa.

“Ngươi .. ! ! ! !” Tổ vẽ thư sinh đã thành công nuốt xuống một hơi cuối cùng, cả người ngã trên mặt đất, bị hù cho chết tươi.

Tiểu nữ quan bỏ mặt quỷ ra, đưa tay lau mồ hôi trên đầu, vừa nhìn mặt quỷ vừa thở hồng hộc : “Cái này thật không dễ xài, Hắc Bạch Vô Thường cho ta mượn mặt quỷ nói chỉ cần liếc mắt là hù chết người, vậy mà bị ta liếc nhiều như vậy mới chết!”

” A Dung lớn mật, một mình hạ phạm bóp méo mệnh số người phạm, phải bị tội gì? Còn không cùng ta nhanh đi lĩnh tội?” Âm thanh vang vọng khắp thiên địa, trên trời mây đen che kín, trong không trung bỗng xuất hiện một bàn tay thật lớn chụp vào tiểu nữ quan.

“A a a. . . Ô ô ô. . . Thiến Chân là tên lừa đảo. . .” Tiểu nữ quan không có chút lực phản kháng nào, khóc rống lên, cả người như con tôm nhỏ dễ dàng bị bàn tay chụp lấy kéo vào đám mây đen.

Chương 8 – Hoàn Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

2. Chương 2

Chương 2

Edit: Rika

“Quỳ xuống!” Thiên binh thiên tướng hai bên Lăng Tiêu bảo điện hô to, A Dung đầu gối mềm nhũn, rầm một tiếng quỳ xuống.

Nàng run run ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy mặt Ngọc Đế che sau rèm châu, chỉ nhìn thấy châu ngọc hoa mắt, còn lại chẳng thấy gì cả. Trái lại Vương Mẫu nương nương bên cạnh, mặt sáng như ngọc, mày tựa trăng non, thần quang sáng láng.

“Lớn mật!” Vương Mẫu nương nương thấy A Dung dám đưa mắt nhìn xung quanh, mày liễu không khỏi chống ngược lên, tay vỗ vào tay vịn của bảo tọa, tức giận quát to : “A Dung, ngươi cả ngày không chịu tu hành thuật pháp tiên gia, cả ngày chơi bời lêu lổng, trộm gà bắt chó. Trên Cửu Trùng Thiên này có biết bao nhiêu tiên khanh, thấy ngươi là tiểu nữ nhi của Ngọc Đế nên nhân nhượng bỏ qua, không so đo cùng ngươi . Vốn thấy ngươi còn nhỏ tuổi, ở trên Cửu Trùng Thiên chưa đủ năm trăm năm, ta nghĩ, để ngươi bên người để giáo dục ngươi cho tốt. Vậy mà ngươi lại dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế. Thượng thần Huyền Khê ở Cửu Trùng Thiên tình tu năm vạn năm, mới tìm được cơ hội, hạ giới xuống phạm trần lịch kiếp, nhưng lại bị ngươi phá hủy vận mệnh, thân thể lịch kiếp đã tan thành mây khói. Ngươi có biết, quấy nhiễu mệnh số phạm nhân đã là tội lớn, huống chi, ngươi còn quấy nhiễu thượng thần Huyền Khê độc nhất vô nhị trong lục hợp bát hoang.”

Tiểu A Dung hoảng sợ nhìn bạch y tiên đứng cách bảo tọa của Ngọc Đế vẫn yên tĩnh không nói, hấn chỉ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm tĩnh tọa, tựa hồ chuyện trước mắt không quan hệ với hấn.

“Con không biết thư sinh con hù chết là thượng thần Huyền Khê”. Tiểu A Dung kêu oan, “Thiên Chân tỷ tỷ có nói chỉ cần con hù chết thư sinh kia, liền cho con một đóa ‘Quỳnh Chi Vân’, con nghe tỷ tỷ nói thế ta mới đi.”

“Nói vậy, ngươi lại đi đổ lỗi cho người khác? Ta hỏi ngươi, Thiên Chân tỷ tỷ vì sao lại bảo ngươi đi phá hoại thượng thần Huyền Khê lịch kiếp? Quấy rầy thượng thần lịch kiếp, đối với Thiên Chân có gì tốt? Lại nói, vì một đóa ‘Quỳnh Chi Vân’ liền làm ra chuyện lớn như thế, ngươi hỏi khắp tiên khanh trên bầu trời này, liệu có ai tin?” Vương Mẫu tức giận.

Phía sau có một tiên tử trang phục sắc đỏ đứng trong một đám tiên nữ, dung mạo mỹ lệ, trong mắt tràn đầy nước mắt, nhìn Vương Mẫu nương nương, đợi Vương Mẫu nói xong, liền vội vàng tiến lên cúi người quỳ xuống, thấp giọng nức nở: “Đa tạ mẫu thân tin tưởng nữ nhi, mọi người trên Cửu Trùng Thiên đều biết nữ nhi có tình nghĩa với thượng thần Huyền Khê, con làm sao có thể xúi giục mọi người đi quấy nhiễu thượng thần lịch kiếp? Lại nói, mặc dù ‘Quỳnh Chi Vân’ tuy không dễ có, nhưng nếu mọi người đến hỏi con, con lý nào lại không cho. Hức . . . hức . . . hức. . . Không biết A Dung mọi người vì sao phải hãm hại con . . .”

Chỉ thấy Thiên Chân tiên nữ khóc như lê hoa đới vũ, tiên dung mềm mại, thoáng chốc chúng tiên trên Lăng Tiêu bảo điện đưa ánh mắt xem thường nhìn A Dung.

“A Dung, lần này vô luận thế nào cũng không để ngươi làm loạn được nữa. Ta phạt ngươi đánh vào lục đạo luân hồi của phạm nhân, vĩnh viễn không được nhập tiên tịch, ngươi phục chứ?”

A Dung sững sốt, đánh vào phạm trần nàng cũng không sợ. Nhập vào lục đạo luân hồi, vậy thì thảm rồi. Vương Mẫu nếu để nàng vĩnh viễn thành súc sinh hay làm một con quỷ đói, nàng muốn sống cũng sống không nổi.

Nàng mở miệng, bất cứ giá nào nàng vẫn gào khóc lớn “Ta không phục! Ta ở hạ giới làm người phạm, cùng nương của ta sống vui vui vẻ vẻ. Lúc ta không muốn đi, các người lại bắt ta đi, nói cái gì ta là nữ nhi của Ngọc Đế. Thế nhưng lại không cho ta ăn, không cho ta uống, cũng không có nơi ở cố định, cũng chẳng tìm sư phụ dạy cho ta. Ta chỉ là một bán tiên, không ăn sẽ chết. Các người nghĩ ta nguyện ý cho ta đi tới trước cửa Thái Thượng Lão Quân và Thanh Ngưu cướp đồ ăn vặt? Các người nghĩ ta nguyện ý mỗi ngày đi tới trừu phòng trộm rượu uống sao? Các người nghĩ ta nguyện ý mỗi ngày trốn trong vườn hạnh của Huyền Nữ tỷ tỷ trộm ăn hạnh sao? Nếu không phải bởi vì ta đói, ta cũng không ăn ‘Quỳnh Chi Vân’ của Hồ Miêu nhà thượng thần Huyền Khê để nó bị rơi xuống mây. Chuyện thượng thần Huyền Khê lịch kiếp, đầu thế đổ lỗi do ta. Nếu như Vương Mẫu nương nương người không bỏ đói ta, ta làm sao có thể cướp ‘Quỳnh Chi Vân’ ăn sao? Nếu như thượng thần Huyền Khê không bảo ta trả lại ‘Quỳnh Chi Vân’ cho Hồ Miêu , vậy ta làm sao lại đi cầu Thiên Chân tỷ tỷ? Nếu ta không tới gặp Thiên Chân, ta làm sao có thể hạ giới đi hù chết thư

sinh kia sao? Ta không đi hù chết thư sinh, có thể quấy rầy thượng thần Huyền Khê lịch kiếp sao? Muốn trách, hẳn là trách Vương Mẫu nương nương người ngược đãi nữ nhi . . .hu hu hu. . . “

Cuối cùng, nàng đặt mông ngồi bệt trên nền ngọc, kêu trời kêu đất “Nương ơi, nương ơi, mau tới cứu A Dung, có mẹ kế và cha dượng, nữ nhi thật đáng thương. . .”

Chúng tiên há mồm ngậy ngốc nhìn A Dung, thưởng thức một màn nước mắt nước mũi của nàng, lẫn trên Lăng Tiêu bảo điện khóc om sòm. Bao nhiêu vạn năm nay cũng không phát sinh chuyện gì, nay thượng thần Huyền Khê cũng không nhịn được liếc nhìn A Dung mấy lần.

Wang mẫu nương nương tức giận đến toàn thân phát run, đang định tiếp tục chỉ trích, Ngọc Đế trầm giọng lên tiếng: “A Dung, người nói người không ăn không ở không ai quản, là thật sao?”

A Dung quỳ bò mấy bước, khóc rống quỳ gối ở trước Ngọc Đế nói: “Phụ thân, phụ thân, cầu ngài cứu nữ nhi đi.”

Sắc mặt Ngọc Đế hơi trầm xuống, trầm ngâm liếc Vương Mẫu nương nương một cái, không nói gì.

Wang mẫu nương nương nghiêm nghị không sợ hãi, lạnh giọng nói: “Người là nữ nhi ruột thịt của Ngọc Đế là thật, nhưng tiên gia ta, lại không thể bởi vì sao thân sinh cốt nhục đối đãi khác biệt. Người phạm sai lầm, chính là phải phạt, nếu như bởi vì người là nữ nhi của Ngọc Đế thì liền nằm ngoài vòng xử phạt, vậy Ngọc Đế như thế nào có thể thống lĩnh chúng tiên?”

Ngọc Đế bị ghen được nhất thời không nói chuyện, Vương Mẫu tranh thủ rên sất khi còn nóng, cao giọng hô quát: “Người tới, đem A Dung lôi ra Nam Thiên môn, đánh vào phàm trần.” Lời còn chưa dứt, đã có hai thiên binh thiên tướng cao to uy mãnh tiến đến nhắc A Dung lên.

“Chậm đã! . . . nhân quả nhân quả, có nhân mới có quả. A Dung tiên nữ nói đúng, nếu như tỳrkhooong bảo nàng trả lại ‘Quỳnh Chi Vân’, nàng xác thực cũng sẽ không đi thế gian làm loạn. Ta thấy, A Dung tiên nữ đối với thức ăn tình hữu độc chung, nay phạt nàng bằng cách để nàng cắt (ủ, nhường) ‘Quỳnh Chi Vân’ để trả lại ta, hiểu rõ nhân quả”. Thượng thần Huyền Khê, lần này là người bị hại, rốt cuộc chậm rì rì mở miệng, thanh âm thanh phiêu, ngữ khí chậm nhuận, lại làm ối chúng tiên nghe được rất rõ. Con Hồ Miêu dưới chân hắn, hướng phía A Dung đang bị hai thiên binh thiên tướng giữ nhe răng.

Wang mẫu nương nương nhìn thượng thần Huyền Khê một lát. Huyền Khê là do nguyên thần của phụ thân khai thiên tích địa biến thành, công kham tạo hóa, pháp lực ngập trời, bình thường không hỏi thế sự. Lúc này mở miệng, Vương Mẫu thực sự không dám phản bác lại.

Nuốt xuống một hơi, Vương Mẫu nói: “A Dung, thượng thần Huyền Khê đã nói hộ cho người, vậy phạt người học cách cắt ‘Quỳnh Chi Vân’. Trong vòng trăm năm nếu không thể gây thành một vạn đóa, nợ cũ nợ mới, người phải tự mình đến chỗ ta lĩnh phạt.”

Trăm năm gây thành vạn đóa?

Cả điện tiên gia âm thầm lắc đầu, Chức Nữ cắt ‘Quỳnh Chi Vân’ không biết bao nhiêu vạn năm, một năm tối đa cũng chỉ có thể cắt ra hai mươi bốn đóa. Trăm năm gây thành vạn đóa, còn không bằng trực tiếp đánh A Dung hạ phàm.

Đáng tiếc, tiểu A Dung nào biết trong này ý nghĩa sâu xa nào. Nàng mắt thấy phụ thân sợ vợ, đã tuyệt vọng cực độ. Lúc này thấy có chuyển biến, cuối cùng cũng không cần đi đạo luân hồi súc sinh, không khỏi khom lưng nói “Vâng”, còn không quên len lén hướng thượng thần Huyền Khê đánh một ánh mắt cảm kích.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 – Hoàn Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

3. Chương 3

Chương 3

Edit: Rika

Tất cả mầm tai họa, bởi vì là A Dung là cốt nhục suy nhất của Ngọc Đế. Nhớ năm đó, Ngọc Đế động phạm tâm, trốn giám thị của bà vợ Vương Mẫu siêu cấp bình giấm chua, chạy đến nhân gian cùng một nữ nhân vui một đêm xuân sau đó trở về Thiên đình. Không ngờ nàng ta có tiên thai, sinh ra A Dung là một bán tiên.

Đợi cho chuyện phát sinh, Vương Mẫu phần nộ đem nữa phạm nhân kia đánh vào luân hồi, đời đời kiếp kiếp chịu khổ ải của luân hồi, thế nhưng tiểu A Dung lại được Ngọc Đế kiên trì mang lên trời.

Vương mẫu nương nấng cầu mãi tiên thai mấy chục vạn năm cũng không có, cho nên có bệnh thu thập nuôi dưỡng nữ nhi. Phạm là nữ tiên có chút đáng vẻ, tính tình hợp ý bà liền thu làm nữ nhi. Thế nên, trên A Dung con chính quy của Ngọc Đế có tới ba mươi mốt vị tỷ tỷ, A Dung chẳng những được hưởng thụ ưu đãi của con Ngọc Đế, trái lại bởi vì Ngọc Đế cùng phạm nhân nên sinh ra nàng có chút công lực thấp, lại thành đinh trong mắt gai trong thịt của Vương Mẫu và các vị tỷ tỷ, trở thành đề tài trà dư tửu hậu và chuyện cười của chúng tiên.

May mắn tiểu A Dung tính tình hoạt bát, tự lực cánh sinh tìm được rất nhiều trò chơi. Nàng mỗi ngày đùa giỡn cùng đồng tử trông cửa nhà Thái Thượng lão quân, đùa vui với quần kho rượu của ngự trù, và cùng chơi trò trốn tìm với nữ tiên trông coi vườn hạnh của Huyền Nữ. Dù sao, mọi người ai cũng mặc kệ một Nữ Đế, cứ như vậy trộm gà bắt chó, gây rối trên Cửu Trùng Thiên cũng đã gần năm trăm năm. Bởi vì trộm quá nhiều rượu tiên quả tiên, cho nên tiên lực của nàng cũng có chút tiến bộ.

Thế nhưng nàng ngần không nên, vạn không nên, một lần đi dạo, đi tới trước gia môn nhà thượng thần Huyền Khê.

Muốn nói trên Cửu Trùng Thiên thượng nơi nào thần bí nhất, hẳn là Đào Đô sơn, nơi ở của thượng thần Huyền Khê. Đào Đô sơn trải dài ba ngàn dặm, có Ngọc Thụ khác thường, một gốc Thanh Bích oánh nhuận, mỗi ngày đến giờ Ngọ liền tỏa ra ngũ sắc quang mang, bao trùm toàn bộ Đào Đô sơn vào ngũ sắc quang mang, tiên khí mờ ảo, đẹp cực kỳ.

Ngày ấy, cũng như mọi ngày, sau giờ Ngọ A Dung đi tới rừng Ngọc Thụ thưởng thức kỳ cảnh, lại thấy cửa nhà thượng thần Huyền Khê cách đó không xa trước Đào Đô các bay tới một đám mây lớn.

A Dung hiếu kỳ đi tới, chỉ thấy đám mây kia trắng nõn, long lanh nước, phấn hồng, run rẩy, mờ mịt tiên khí, mười phần làm một bộ để cho người thêm nhỏ dãi. Một ngày cũng không trộm được thức ăn, A Dung nuốt một ngụm nước bọt, thử đưa tay thăm dò ra một phen.

Trên tay dính dính một ít mây, tỏa ra hương vị mật đào. A Dung một ngụm nuốt vào bụng, mắt bỗng nhiên tỏa sáng, ăn ngon a, ăn ngon! Cho tới bây giờ nàng chưa từng ăn được mỹ vị như thế này!!

Thấy bốn bề vắng lặng, A Dung nhẹ nhàng nhảy lên đám mây, khoanh chân ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra một bình rượu nhỏ.

“Ưc” một ngụm rượu, “Xoẹt” một ngụm mây, ngắm cảnh ngũ sắc của Đào Đô sơn, A Dung nhất thời rất ung dung tự tại.

Bất tri bất giác, bụng trống dần được lấp đầy. Mây càng ngày càng ít, không đủ chỗ để ngồi, A Dung liền nhảy xuống, ném bầu rượu trống không, tiếp tục một phen nín chặt mây mà ăn. Ăn bữa này, mặc kệ không biết bữa sau ăn gì, nhất định phải đem bụng lấy đầy đã.

Lúc chỉ còn lại một khối đá, giữa đám mây lộ ra một vật gì đó tròn tròn lông xù, A Dung vừa uống rượu tiên, nàng hơi say đi đến nhìn xem. Đưa ta ra sờ sờ, thật mềm mại, còn rất ấm áp, nhìn không được dung sức néo néo thêm.

Ngao một tiếng tựa như tiếng mèo kêu, vật kia vậy mà từ trong đám mây đi ra.

“Mèo . . . mèo con mèo?” A Dung ợ một hơi, vì sao trong mây lại có con mèo? Còn là một con mèo tựa như hổ, siêu cấp mập mạp.

A Dung ngây ngô cười ha hả như muốn tiến lên lôi kéo con mèo làm quen, chỉ thấy con mèo kia nhe răng một cái, thân thể mập mạp nhanh như chớp vọt tới trong ngực nàng.

A Dung chỉ cảm thấy ngực mình như bị đụng vỡ, thân thể như bị mũi tên bị thiêu nóng bắn đi thật xa. Sau đó, một đường rơi xuống phía dưới, xuống phía dưới, xuống phía dưới, tiên lực nhỏ bé của nàng không thể trực tiếp gọi mây đến đón mình.

Kỳ thực kiến trúc Cửu Trùng Thiên được xây trên một đám mây lớn, nếu như không cẩn thận đi ra khỏi rìa đám mây, sẽ bị rơi xuống. A Dung mơ hồ ngây ngô cười giữa trời, nàng đoán, phạm giới thật có phúc, từ trước tới nay, nàng sẽ là vị thần tiên đầu tiên rơi từ trên trời xuống chết trước mặt bọn họ.

Trong lúc choáng váng đầu óc nghĩ ngợi lung tung, nàng nghĩ đoạn đường rơi xuống này cũng có phần hơi dài, nếu như nàng rơi từ Tam Trùng Thiên, chắc giờ phút này đã sớm thành thịt nát.

Đột nhiên, tốc độ rơi xuống tựa hồ chậm dần, ngực cũng không còn đau, thân thể phiêu diêu trên Bích Lộ Phù Cừ, gió mát thổi qua, ánh trăng mềm nhẹ như nước, chớp mũi tràn đầy hương hoa mai.

A Dung xoa xoa mắt, trước mặt hé ra Tùng Phong Thủy Nguyệt, lộ ra một khuôn mặt tuần tú. Trời ạ, chính mình vậy mà hoàn toàn nằm trong lòng một nam tiên lãng nhậu thanh hoa thể này.

A Dung mê muội đưa tay ra sờ, sờ lên mặt nam tiên, hoàn toàn không nhìn ra biểu tình cứng ngắc trên gương mặt ấy, ngây ngô nói: “Người là ai? Thật là của hiếm nha”

Sắc mặt nam tiên trong trẻo lạnh lùng, nhẹ buông tay, cả người A Dung ngã trên một đám mây, bên tai lại truyền đến tiếng kêu phẫn nộ của một con mèo.

A Dung lúc này mới hồi tưởng lại, khẩn trương bò dậy, vừa vặn nhìn thấy con mèo kia nhe răng cắn tức nhìn nàng, một bộ dáng tùy thời liều mạng với nàng. A Dung kéo áo nam tiên, co rúm trốn sau lưng hắn.

Nam tiên kia gạt tay nàng ra, cũng không nhìn A Dung, ôm lấy con mèo, không quay đầu lại đi vào Đào Đô các, thanh âm nhàn nhạt truyền đến: “Trả lại cho Hồ Miêu của ta một đóa Quỳnh Chi Vân, bằng không ta đi tìm Vương Mẫu lý luận”

Ngơ ngác nhìn thân ảnh phong hoa tuyết đại của nam tiên, A Dung hoa si ngóng nhìn, miệng lẩm bẩm: “Váy dài nhẹ đập hoa sen, tay áo nhiều lần dẫn ánh trăng. Trên Cửu Trùng Thiên này, so ra ai được như hắn. Nếu như cấp hắn làm phu quân cho A Dung thì tốt rồi, thế nhưng biết hắn là ai. . .”

“Phốc” một tiếng cười khê truyền đến: “Ta nói hôm nay trước cửa Thái Thượng lão quân sao có thể yên tĩnh như vậy? Tiểu A Dung nhà ta, coi trọng thượng thần Huyền Khê, chạy người trước gia môn người ta lộ vẻ háo sắc!”

A Dung ngưng thần nhìn kỹ, chỉ thấy người lượn lơ đi tới chính là thập nhị tứ tỷ tỷ Thiển Chân tiên nữ. Thiển Chân trái lại không bắt nạt nàng, bề ngoài nhìn qua cũng coi như ôn nhu dễ gần.

” Thượng thần Huyền Khê? Không phải nói thượng thần Huyền Khê mấy chục vạn tuổi? Ta còn tưởng rằng hắn so với Thái Thượng lão quân còn già hơn nữa cơ!”. Hai mắt A Dung tỏa sáng.

Thiển Chân che miệng cười: “Nha đầu ngốc, nữ thần tiên bát hoang nhìn thấy thượng thần Huyền Khê không ai không động tâm, muội đừng có ý nghĩ kỳ quái. Muội trái lại suy nghĩ một chút, làm sao bồi lại cho Hồ Miêu Quỳnh Chi Vân đi. Bên người thượng thần Huyền Khê mấy chục vạn năm nay chỉ có con Hồ Miêu này, muội nếu như không trả Quỳnh Chi Vân cho người, cẩn thận mẫu thân rút tiên gân của muội”

Nói xong, Thiển Chân mỉm cười bước trên mây mà đi.

A Dung vò đầu bứt tai, vừa nghĩ tới gương mặt đỏ của Huyền Khê, trong lòng như nấu nước sôi, nóng rất cuộn cuộn. Nghĩ đến nàng còn có thể vì trả lại Quỳnh Chi Vân mà gặp lại hắn một lần nữa, A Dung lập tức xúc động tinh thần run run đi tìm hiểu tin tức của Quỳnh Chi Vân.

Không hỏi không biết, sau khi hỏi xong nàng liền giặt mình. Quỳnh Chi Vân là vật thập phần khó tìm, ngay cả Thái Thượng lão quân còn không có chưa tới nửa đoá. Nghe nói loại mây này, chỉ có Chức Nữ nương nương có thể dệt ra, sau khi dệt thành cũng đặt ở nơi đặc biệt, khó mà có thể tìm được.

A Dung lúc này mới khó chịu, đầm ngực giậm chân hối hận vì đã ăn Quỳnh Chi Vân kia.

Không có biện pháp, chỉ phải lại đi tìm Thiên Chân. Thiên Chân tựa hồ đã sớm biết A Dung sẽ đến, đang đứng ở trong hoa viên chăm sóc một đám mây run rẩy, mùi thơm ngọt ngào của Quỳnh Chi Vân xông thẳng vào mũi.

“Muốn lấy được đoá Quỳnh Chi Vân này cũng rất dễ, ” Thiên Chân dùng mười ngón tay loay hoay trước đoá Quỳnh Chi Vân , vừa nói: “Năm ngày sau, muối hạ giới hù chết giúp tỷ một phạm nhân, sau khi chuyển thành công, tỷ liền đem Quỳnh Chi Vân uội.”

“Tại sao muốn muối hù chết người phạm? Dọa thế nào? Muối hù chết người phạm, có thể xúc phạm luật trời hay không?” A Dung khẩn trương hỏi.

“Yên tâm đi, tỷ sao có thể hại muối muối của mình chứ. Muối cũng không cần hỏi nhiều, chỉ cần muối giúp tỷ hù chết phạm nhân kia, tỷ đảm bảo muối sẽ bình an. Muối cứ suy nghĩ đi, đến lúc đó, muối có thể cầm Quỳnh Chi Vân đi gặp thượng thần Huyền Khê” Thiên Chân vỗ vai A Dung, tươi cười nói.

Trong đầu A Dung xẹt qua gương mặt tuần lãng của thượng thần Huyền Khê, nàng cắn cắn răng, giậm chân một cái nói: “Muối đi”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 – Hoàn Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

4. Chương 4

Chương 4

Edit: Rika

“A Dung, thật ra thuật pháp cắt ra Quỳnh Chi Vân là do thượng thần Huyền Khê dạy ta, vật liệu cũng lấy từ Đào Đô sơn mà ra. Gần đây trong nhà ta thật sự có việc bận, không rảnh dạy muối. Đây là phối phương, chính muối tự học đi, ta cũng đã nói với Hồ Miêu rồi, hắn sẽ để uội tiến vào phía sau Đào Đô sơn”. Nói xong, Chức Nữ nương nương liền quay đầu bỏ đi.

A Dung cầm phối phương, mừng mừng rỡ rỡ đi vào Đào Đô các. Thế nhưng, con Hồ Miêu đáng chết kia sớm đã nằm ngoài cửa , còn chưa nói hai lời, đã đem nàng ném vào phía sau Đào Đô sơn, mặc nàng hô hào thế nào, cũng chỉ có thể hoạt động ở phía sau Đào Đô sơn, căn bản không thấy được mặt của Huyền Khê. Tiểu A Dung nhin không được trong lòng hỏi thăm mười tám đời tổ tông của con Hồ Miêu.

Trên phối phương chỉ ghi hai nguyên liệu, một là Trân Quỳnh Lý (quả mạn ngọc), hai là Tinh Chi Mật (Mật ong thủy tinh)

Nhưng Mạn Ngọc là dị chủng của thiên địa, ở Đào Đô sơn chỉ có một gốc. A Dung đi hai vòng trên núi, tránh thoát vô số công kích và đùa giỡn của tiên cần tiên thú, cuối cùng cũng tìm được cây Mạn Ngọc. Trên cây đầy quả tỏa sáng chói mắt, A Dung hoan hô một tiếng bỏ nhào tới, kết quả nghênh đón nàng, là vô số khí và vượn từ không trung xuất hiện, hơn một nghìn con khí gờ móng vuốt cùng nhau chụp nàng, nàng cố gắng dùng hết sức từ khi bú sữa mẹ ra để thoát khỏi đám khí này.

Một thân bị thương, máu chảy đầm đìa, từ đó A Dung bắt đầu chiến đấu vinh quang với đám tiên vượn. Liên tục một tháng, vô luận là A Dung dùng cách nào, sắc dụ, thức ăn dụ, cưỡng bức, chửi đổng và vô số

thủ đoạn khác, chỉ cần nàng tiếp cận cái cây trong vòng năm thước, vượn và khỉ đều hướng tới mặt nàng mà không kích, không nường tay chút nào.

Mỗi khi nàng ở dòng suối nhỏ lau rửa vết thương trên người, con Hồ Miêu kia lại mặc danh kỳ hiệu xuất hiện, ôm bụng cười ta, phát ra tiếng kêu khó nghe. A Dung cắn răng, liều mạng áp chế suy nghĩ bóp chết con Hồ Miêu kia, tự an ủi mình: “Nàng là người, không nên cùng với con thú hổ không ra hổ, mèo không ra mèo mà tính toán”

Cứ như vậy, A Dung và vượn, khỉ giằng co trong ba tháng, vết thương giảm dần, bước đi cũng nhanh hơn, thế nhưng cũng chẳng hái được quả tới tay.

Có một ngày, A Dung ẩn nấp ở trên một cái cây không xa trên sườn núi, từ xa xa nhìn đàn vượn bao quanh cây Mạn Ngọc, nàng buồn rầu, vô kế khả thi. Lúc đang chuẩn bị khóc lớn một hồi, hai mắt mông lung dần lẹ, chỉ thấy thượng thần Huyền Khê tuyết y nhợt nhạt, váy dài phiêu diêu bay tới. Hắn đến gần cái cây, đứng cách năm thước, tiện tay ném mấy con cá nhỏ xuống dưới tàng cây, chỉ thấy vượn và khỉ một trận tranh nhau, bên trên còn có vài con hái quả ném xuống cho thượng thần Huyền Khê. Huyền Khê hái được quả, khỏe môi nở ra một nụ cười, phiêu diêu đi xa.

Bên này A Dung bị nụ cười của Huyền Khê làm cho hồn phách bay đi cả nửa ngày, lúc Mão Nhật tinh quân vội vàng tan việc, nàng mới ‘A’ một tiếng chạy thẳng tới dòng suối nhỏ. Huyền Khê ném ra mấy con cá chính là một loại Thanh Thạch ngư đặc biệt của dòng suối này. Nàng không kiên nhẫn để câu cá, cởi bỏ áo khoát nhào vào dòng suối dùng tay bắt cá. Bắt chụp bắt chụp, bắt tri bắt giác nàng đã đi theo dòng suối nhỏ đi thật xa, phía trước dòng suối là một đầm nước sâu. A Dung bị dòng suối nhỏ đẩy đi, tức khắc chui vào đầm sâu, sau khi uống mấy ngụm nước, lúc này nàng mới ngẩng đầu lên được. Nàng há to mồm thở dốc, sau đó, miệng không thể khép lại.

Giữa hồ có một tấm đá Ngọc Bích, trên đó là một tuyệt sắc nam tiên, tựa hồ hắn mới tắm xong, y phục nửa mở, da thịt như ngọc, tóc dài đen bóng chảy xuống, đôi mắt thần quang nhấp nháy. Chỉ thấy ngón tay trơn bóng của hắn nhẹ nhàng vẩy nước, tà tà liếc nhìn A Dung, nhẹ giọng hỏi con Hồ Miêu bên người: “Kia là cái gì?”

Hồ Miêu chán quát vượn vai, đối với A Dung tàn bạo nhe răng.

Trong hồ cá bắt đầu chạy trốn, A Dung không thể làm sắc nữ nữa, bất chấp quần áo xốc xếch, ở trong đầm nước lặn qua lặn lại bắt cá. Lại ngẩng đầu, Huyền Khê sớm đã không thấy.

Thừa dịp bóng đêm, nàng lén lút đi tới cách cây Mạn Ngọc năm thước, vượn và khỉ trên cây đã hưng phấn dao động. Xét thấy nhân phẩm của chính mình trong lòng đám vượn và khỉ không tốt như thượng thần Huyền Khê, A Dung quyết định ném cá nhiều hơn. Thế là, nàng đem mấy chục con cá vắt vả bắt được toàn bộ ném tới, vượn và khỉ đón một trận ‘Mưa cá’ hưng phấn hét chói tai. Sau một trận ẩm ỉ, vượn và khỉ rốt cục nhớ tới phải cảm ơn A Dung, không hẹn mà cùng nhau trèo lên cây, mỗi một con hái một quả, hướng phía A Dung ném tới. A Dung không hề chuẩn bị, chỉ có thể để mặt mũi bầm dập nằm bò trên mặt đất chờ lũ khỉ ném quả xong.

Tiếp đó, A Dung tiến vào chiến đấu cùng Mật thủy tinh. Nghe nói Mật thủy tinh trên thiên hạ chỉ có những con có tiên khí nồng đậm, thân thể như hạt gạo, trừ hai đầu mắt đỏ tươi, còn lại toàn thân trong suốt như thủy tinh. Nọc của chúng khá kinh người, sản lượng mật thừa thốt, thế nhưng Mật thủy tinh có thể trị liệu vết thương cho tiên nhân bị thương khi độ kiếp, là bảo bối ngưng thần tĩnh khí phòng ngừa tâm ma. Đáng tiếc, với ánh mắt không tốt của A Dung, nàng tìm kiếm mất tám ngày mới thấy được một ổ ong nhỏ.

Đối phó với loài ong này, không có cách nào dùng trí, chỉ có thể mạnh mẽ tấn công.

Lần đầu tiên, A Dung bị một con ong chích một phát, nháy mắt liền bất tỉnh, mê man năm ngày đêm. A Dung vì đối mới tỉnh lại, nhìn chăm chăm con Hồ Miêu đại kẻ thù của nàng đang cười ha ha, hung tợn bỏ vào miệng mình một quả Mạn Ngọc.

Lần thứ hai, A Dung tiếp cận đến tổ ong trong vòng năm thước, hôn mê bất tỉnh, ngất ba ngày đêm.

Lần thứ ba, A Dung tiếp cận đến tổ ong trong vòng ba thước, lại lần nữa ngất hai ngày đêm.

Lần thứ tư, A Dung chỉ đợi giờ tay lên là có thể ôm lấy tổ ong, đáng tiếc, nàng lại hôn mê một ngày đêm.

Một lần cuối cùng, A Dung ôm tổ ong hôn mê một đêm. Sau khi tỉnh lại dùng mặt heo đối với tổ ong mà cười ta, làm cho con Hồ Miêu sợ tới mức ngừng hẳn sự nghiệp cười nhạo nàng, cong đít bỏ chạy, bỏ mặc Huyền Khê phía sau, không bao giờ muốn gặp nữ yêu quái này nữa.

Vào đêm nữ yêu quái đối mặt với đồng quả Mạn Ngọc và buồng ong trong suốt phát ngốc, đã tập hợp đủ nguyên liệu, giờ nên làm cái gì?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 – Hoàn Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

5. Chương 5

Chương 5:

Edit: Rika

Sáng sớm, thượng thần Huyền Khê đang ngồi trên tấm Thạch Bích như đang đi vào cõi tiên.

Đột nhiên, một cái đầu heo từ trong hồ sâu hiện lên, chỉ thấy cái đầu heo kia lung túng phát ra âm thanh dễ nghe không tương xứng với mặt: “Huyền . . . Huyền Khê thượng thần, ngài. . . có thể hay không. . . cứu cứu tiểu tiên?”

Huyền Khê mở mắt ra, quan sát đầu heo một lúc lâu, sau mới bình tĩnh nói: “Nguyên lai là A Dung tiên nữ. À, Mạn Ngọc đánh thịt quả thành tương niêm phong cất vào trong kho, hạt mài thành bột phần”

Đầu heo cảm kích cười xinh đẹp với Huyền Khê, Hồ Miêu bi thương không đành lòng lộ ra một biểu tình tốt.

Thế là, liên tiếp hơn mười ngày mười đêm, A Dung lại bắt đầu chiến đấu cùng đám quả Mạn Ngọc, thịt quả rất dễ đánh nhuyển rồi cất vào trong kho, thế nhưng hạt kia vậy mà rất kiên cố. Tiểu A Dung dùng hết tiên lực toàn thân, làm ra một tiếng thét quý quái thật lớn, nhưng mỗi một ngày cũng chỉ đập được một hạt. Thế nhưng A Dung một khi đã làm thì một không sợ khổ, hai không sợ mệt, không có khó khăn nan cần được nàng, nàng kiên trì đập bảy bảy bốn bốn mười chín ngày.

Đêm ngày thứ bốn mươi chín, ánh trăng như nước, A Dung đang ngủ chảy cả nước miếng, Hồ Miêu lúc này rón rén đi đến bên người A Dung, móng vuốt mèo mập mập lơ lửng giữa không trung. Chỉ thấy giữa không gian vô thanh vô thức, hạt mạn từng cái từng cái bị đập thành bột phần, bay cả lên mặt A Dung. Đợi đến khi hạt mạn bị đập nát hết, Hồ Miêu thu tiên lực lại, một phen lau mồ hôi trên mặt, sau đó tàn bạo trừng mắt liếc A Dung một cái, quyết định để nàng ngủ bù bốn chín ngày qua.

Sáng sớm, A Dung ho từng trận vì bột phần mà đứng dậy, đang lúc chuẩn bị mắng chửi người, liền phát hiện thượng thần Huyền Khê nâng tâm tâm niệm niệm đứng trước mặt nàng. . . A, nàng có chút suy nghĩ nhiều rồi, thượng thần Huyền Khê căn bản không cười, còn là một bộ dạng lạnh lùng như cũ.

Một cái đỉnh cổ màu hồng ngọc xuất hiện, thượng thần Huyền Khê đưa tay ngọc điểm một cái lên mi tâm của A Dung, liền đem cách sử dụng đỉnh vào cách cất Quỳnh Chi vào trong đầu nàng.

A Dung ôm đỉnh cổ màu hồng ngọc vò đầu bứt tai đối với Huyền Khê tỏ vẻ biết ơn, đáng tiếc thượng thần như khói, thoáng cái liền không thấy tăm hơi.

A Dung luyện tập quá trình ủ Quỳnh Chi Vân, đó chính là một quá trình phức tạp. Nàng siêng năng hùng hổ mở nắp lò, không ngừng điều chế nguyên liệu bỏ vào đỉnh, không ngừng dùng tiên lực điều khiển để khói bị cháy, sau đó không ngừng đập đỉnh, tiếng nổ vang ra bên ngoài, mùi thơm nức mũi.

Mười mấy ngày đêm tiếng nổ mạnh vang lên không dứt và tiếng chửi rủa của Hồ Miêu đang nằm úp sấp, vừa định động, vậy mà thượng thần Huyền Khê lại cách không dè trán nó: “Đừng động, công lực của nàng tiến triển rất nhanh, tiên kiếp phi thăng cũng sắp đến, ngươi đừng phá hư đại sự của ta.”

Hồ Miêu méo miệng, cảm thấy sớm muộn gì Huyền Khê cũng bị người ta bắt cóc, trong lòng đau khổ.

Một ngày, A Dung mèo mù đụng vào chuột chết, vậy mà thành công chế ra một đóa Quỳnh Chi Vân. Nàng hài lòng xông tới ôm lấy thượng thần Huyền Khê một cái, a, là hôn một cái. Huyền Khê vậy mà không né tránh.

Hồ Miêu ghen tị, buổi tối len len đi đem đóa Quỳnh Chi Vân mới tạo thành chưa tốt ăn sạch. Sáng ngày hôm sau, toàn bộ trên Đào Đô sơn vang vọng tiếng A Dung truy sát Hồ Miêu.

Đang huyền não, đột nhiên Thiên Chân mang theo vài tiên nữa tới gặp A Dung. A Dung sau khi gặp Vương Mẫu về, cao hứng bưng bưng chạy về thông báo với Huyền Khê: “Thượng thần, nguyên lai ta đã phi thăng được một tiên cấp, nói những trừng phạt trước đây có thể xóa bỏ. Vương Mẫu nói tiên lực của ta tang mạnh, tiên kiếp sắp đến, muốn ta vội vàng hạ phạm lịch kiếp. Nếu như có thể lịch kiếp thành công, không những không cần cất Quỳnh Chi vân mà còn có thể thật sự trở thành tiên đó”

Huyền Khê nhìn chằm chằm cái miệng nói cười không dứt của A Dung, chậm rãi nói: “Đi đi”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 – Hoàn Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

6. Chương 6

Chương 6

Edit: Rika

A Dung sẽ hạ phạm vào giờ Ngọ ngày mai, người không ngồi lê đôi mách như thượng thần Huyền Khê đột nhiên đi tới hậu viện của Ti Mệnh thần quân. Ti Mệnh thần quân thao thao bất tuyệt từ thủ nghệ tuyệt vời của Huyền Nữ cho tới Cửu thái tử của Đông Hải Long Vương lại chết bà vợ thứ mười hai, thượng thần Huyền Khê chính là không nhanh không chậm phẩm tiên trà, không nói một lời. Ti Mệnh thần quân miệng khô lưỡi nóng tình quang chợt lóe, nhỏ giọng nói: “Nghe nói hôm nay Vương Mẫu bảo tiểu A Dung hạ phạm lịch kiếp. . .”

Thượng thần Huyền Khê rút cuộc cũng giương mắt liếc Ti Mệnh một cái.

Ti Mệnh thần quân chấn động tinh thần, lưỡi xán hoa sen, vội vàng đem ý tứ của Vương Mẫu thay A Dung viết lên số mệnh em tai nói tới. Mệnh cách này thực đặc sắc, tiểu A Dung hồi giờ mạnh mẽ, nếu có thể lịch kiếp thành tiên mới có quý.

Thượng thần Huyền Khê ho khụ một tiếng, đứng lên làm bộ muốn đi, hình như vô ý nói: “Quá phức tạp, đơn giản mới tốt, không ghi trong sách mới tốt”

Huyền Khê cất bước rời đi, Ti Mệnh lấy ra từ trong ngực một quyển sách kim quang long lánh, tả hữu suy nghĩ một hồi, nảy sinh tâm tư tà ác, đem một trang trong sách xé mất.

Trên Cửu Trùng Thiên, đắc tội ai, cũng không thể đắc tội thượng thần Huyền Khê nha!

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 – Hoàn Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

7. Chương 7

Chương 7:

Edit: Rika

Một ngày, tuyết y nhọt nhọt, thượng thần dung sắc nhàn nhật mặc bạch y ngồi ngay ngắn trên đá Ngọc Bích, híp mắt. Bên tai không nghe thấy tiếng thét chói tai của vượn và khỉ dưới tàng cây Mạn Ngọc, cũng không nghe được tiếng hắt nước suối ào ào, không nghe được tiếng hát nho nhỏ, cũng không nghe thấy thỉnh thoảng có tiếng nổ mạnh của Hồng Ngọc đỉnh kèm theo tiếng chữi rửa.

Thượng thần than nhẹ một tiếng: “Hổ Miêu, thật yên tĩnh. Tâm niệm ta vừa động, cảm thấy muốn đi ra ngoài một chút”

Hổ Miêu dùng móng vuốt che hai mắt mình, oán thăm: “Chủ tử, người đạo gần đây tâm niệm vừa động, cũng động quá nhiều lần đi!”

Một đường cười mây đập gió, không tới một chung trà, thượng thần liền đứng ở một cái hồ nào đó ở phạm giới, từ trong mây đi nhìn xuống dưới xem chừng. Ngàn hoa sen, lá xanh mượt cao cỡ nửa người lộ ra mặt nước, gió mát từ thổi tới, thỉnh thoảng còn có một vài con cá chép chơi đùa với lá sen.

Đột nhiên, một cánh tay trắng nõn ở trong hồ vạch lá sen ra, một thuyền nhỏ đi tới, trong nước bỗng lộ ra một thiếu nữ khuôn mặt xinh đẹp. Chỉ thấy nàng đem mái tóc đen dài tết thành bím quấn lên trên đầu, mắt vừa đen vừa to, da trắng như tuyết, thân thủ linh hoạt, trên người chỉ mặc cái khố nhỏ và cái yếm đỏ, nhanh nhẹn đem không ít hạt củ sen và cá chép ném vào trong thuyền nhỏ.

Sau đó dùng một chút lực, nàng nhanh nhẹn nhảy lên thuyền. Nàng mang ra một cái bao bố nhỏ, lấy ra một miếng vải lau khô người, sau đó len lén nhìn xung quanh một cái, lấy lá sen che lại, cởi khố và yếm ẩm ướt trên người, bắt đầu thay quần áo.

Không biết, lúc này trong không trung đang có một thượng thần đứng nghiêm trang, thông thả đưa tay che mắt Hổ Miêu, mắt lại không chuyển, nồng nhiệt thân thiết.

Cô nương ngọc này thay xong đồ, dưới ánh chiều tà phe phẩy khuya mái chèo, lão đảo đi xa, tiếng ca trong trẻo như chuông bạc: “A! Vạn đóa hoa sen nở, em gái lái thuyền hoa đến, hỏi đại ca người ở đâu, tiểu muội âm thầm suy đoán. Đại ca là người ta yêu, tiểu muội nóng lòng khó qua trong đêm. . . “

Trong đám mây, thượng thần ho nhẹ một tiếng một đường đi theo tiểu cô nương. Nàng chèo thuyền vào bờ, thượng thần phất tay lên, ngay tức khắc một con mảnh hổ liền xuất hiện trước mặt tiểu cô nương. Chỉ thấy sắc mặt tiểu cô nương thay đổi, co chân mà chạy, thượng thần nhanh chóng biến hóa, nhanh chóng biến thành một thiếu niên anh tuấn, cao giọng hô: “Cô nương đừng sợ, Hổ Miêu, lên”

Hổ Miêu nhanh chóng đánh bại mảnh hổ, thế nhưng thượng thần lại bị thương. Tiểu cô nương nửa kéo nửa ôm thiếu niên mang về nhà, đặt trên giường, dốc lòng chăm sóc. Đợi cho nàng dùng khăn ướt lau sạch khuôn mặt của thiếu niên, nhìn không được mà nhìn chăm chú, má ửng đỏ, ngón tay nhẹ điểm qua mi tâm của thiếu niên, không e lệ nói: “Thật là một chàng tai tuấn tú, thật là của hiếm nha!”

Khi thiếu niên tỉnh lại, nàng đã đem cá chép nấu thành một nồi canh cá thơm ngon, trong đó còn có cả ngó sen, hai chén cơm tẻ thật lớn, thật chính tẻ bưng vào trong phòng. Thượng thần cũng không khách khí, đem thức ăn trên bàn ăn sạch.

Thiếu nữ dốc lòng làm bạn, thiếu niên có ý định dây dưa, hai người trong đêm thức trò chuyện, bầu không khí rất hòa hợp. Đợi hai người bọn họ về phòng nghỉ ngơi, Hổ Miêu tâm lý dè dặt, cả đêm khó ngủ, thậm chí dùng tay bắt hai tiểu tặc trộm ra thiếu nữ trông ra mà giáo huấn. Thiếu nữ sáng hôm sau mừng rỡ đút cho Hổ Miêu mấy miếng xương cá.

Thiếu niên im bật tựa hồ không đề cập tới chuyện rời đi, thiếu nữ ngọc ngá ngày ngày bắt cá hái sen, cũng không cảm thấy thiếu niên ở nhà nàng có cái gì không ổn.

Thằng đến có một ngày, bà Trương sát vách kéo tay nàng, tận tình khuyên bảo: “A Dung, cha mẹ con mất sớm, chỉ có một mình, con tại sao có thể thu lưu một nam nhân xa lạ ở trong nhà mình? Con sau này thế nào mà lập gia đình được?”

A Dung nghe thế tâm sự nặng nề. Trở về nhà, nhìn thấy thiếu niên đang gặt gù đắc ý đọc Kinh thi, nàng liền nói: “Huyền Khê, huynh nói nhà huynh song thân đã mất, vậy huynh đã cưới vợ chưa?”

Huyền Khê chợt nhú mày, đem hết toàn lực làm một bộ dáng thật thà nói: “Không có”

“Vậy. . . huynh cưới ta, được hay không ? Huynh xem, muội nhà có ba gian, cũng có mấy khối đất trồng rạ, còn có thể kiếm tiền, còn biết nấu ăn. . .”

“Hình như . . . không lỗ cho lắm” Huyền Khê do dự gặt đầu.

Thế là thiếu nữ lập tức vào thành mua cho hai người xiêm y đồ thắm, lại chọn mua các loại đồ vật long phượng dùng cho đám cưới, không tới một buổi, tân phòng liền được trang hoàng xong.

Mời người trong thôn làm chủ hôn, mấy chén rượu nhạt chiêu đãi hàng xóm láng giềng, hai người liền bái thiên địa, vào động phòng.

Đợi cho đến lúc tắt đèn, tân nương tử buồn ngủ trong bóng đêm oán trách.

“Huyền Khê, chàng làm gì mà cởi yếm của ta”

“Huyền Khê, chàng sao lại cắn ta”

“Huyền Khê, chàng đừng sờ chỗ đó. . .”

“Huyền Khê. . . đừng!”

“Còn dám mở miệng nói đi!” Thượng thần Huyền Khê bận bịu tranh thủ thời gian.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 – Hoàn Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

8. Chương 8 – Hoàn

Chương 8:

Edit: Rika

Trên trời một ngày bằng dưới thế gian một năm. Thời gian dưới nhân gian trôi qua nhanh, Thiên Chân ngày đêm tưởng niệm thượng thần Huyền Khê rốt cục phát hiện ra điểm dị thường. Nàng đi đến nhân gian, chỉ thấy thượng thần Huyền Khê cùng tiểu A Dung nam canh nữ dệt (nam cày ruộng, nữ dệt vải), ngày trôi qua hạnh phúc, còn có nhi tử, đã năm tuổi.

Thiên Chân bước đi, lệ tuôn rơi đi đến trước mặt Vương Mẫu khóc lóc kể lể, dưới cơn thịnh nộ của Vương Mẫu, bà sai thiên binh tiên tướng tới tước nữ phạm nhân dẫm cả gan câu dẫn thượng thần. Lúc này Ti Mệnh thần quân mới tới bẩm báo, mệnh cách của A Dung sớm đã bị Huyền Khê thay đổi. Đoạn tình yêu tiên phạm này, không những không trái với thiên quy, còn vô cùng có khả năng là lịch kiếp của nàng. Vương Mẫu nghe vô kế khả thi, thậm hận vì sao nữ tử phạm nhân dễ dàng sinh con như vậy. Rất nhiều đồ kị, chủ ý lại mất đi.

Có một ngày, Thiên Chân lượn lơ tới nhà gõ cửa. Huyền Khê yên lặng một lúc lâu, sau đó mỉm cười ra ngoài cửa nghênh đón: “Thiên Chân tiên nữ, mấy ngày không gặp, dung mạo lại xinh đẹp rất nhiều”

“Thượng thần” Thiên Chân đưa ánh mắt thâm tình nhìn: “Mẫu thân dù sao cũng là thê tử của Ngọc Đế, cũng là mẫu thân trên danh nghĩa của A Dung. Vì muốn tốt cho A Dung, mời ngài cùng ta đến trước mặt Vương Mẫu giải thích một tý. Để ấu thân bớt giận, ngài và A Dung trở lại Cửu Trùng Thiên tiêu dao tự tại, chẳng phải tốt hơn sao?”

Nói xong, đôi mắt đẹp của Thiên Chân lấp lánh, kéo kéo ống tay áo Huyền Khê.

“Buông tay, thừa dịp mẹ ta không có ở đây dám cả gan tới câu dẫn cha ta, coi chừng ta cắt chân chó của ngươi”. Thanh âm mềm mại non nớt vang lên dưới chân, một tiểu hài tử trắng nõn như mây đang ôm một củ sen hương Thiên Chân vung lên.

Huyền Khê dễ dàng ôm cậu bé vào trong lòng, hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của cậu: “Bột củ sen (Ngẫu Phấn), chờ mẹ con trở về, con nói cho nàng, kiếp còn lại tự mình trải qua”

Buông xuống tiểu nam hài đang mơ hồ, Huyền Khê theo Thiên Chân đạp mây rời đi.

Cậu bé đặt mông ngồi dưới đất lớn tiếng khóc, khóc cho đến khi mẫu thân trở về, nhào vào lòng A Dung kêu to: “Phụ thân đi theo nữ nhân phá hoại bay lên trời, còn nói ‘Kiếp còn lại tự mẹ trải qua’”

A Dung khó hiểu, mang theo con trai Bột củ sen mỗi ngày ở trước cửa chờ Huyền Khê trở về, chờ đến khi hồng nhan già nua, chờ đến khi mắt khô hết nước. Không đến năm năm, thân hình A Dung đã tiêu tụy, chỉ chưa bao giờ hết giận, may mà có con trai “Bột củ sen” chăm sóc nàng. Nhưng nhắc tới cũng kỳ lạ, bột củ sen thủy chung vẫn như trước, thiên chân vô tà (ngây thơ hồn nhiên), bị người gần xa xem như yêu tà.

Trước lúc hấp hối, A Dung lưu luyến nắm tay bột củ sen, trong lòng suy nghĩ tới Địa phủ nhất định phải ở trước mặt Diêm Vương tố cáo nam nhân phụ lòng kia. Còn có nữ nhân câu dẫn phu quân của nàng, nhất định phải ném ta vào vạc dầu sôi.

Đang lúc nhìn xa xăm, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện hai người đối với mình cúi đầu, một người mặc đồ trắng, một người mặc đồ đen, gương mặt của họ quả thực xấu tới mức nàng không muốn nhìn. Lúc này, chuông trong tay Hắc Bạch Vô Thường vừa gõ, đầu óc nhất thời trong sạch, những chuyện trước kia ùa về. Mím môi ước chừng một chung trà, lúc này A Dung mới đưa hai tay vỗ, nói: “Hóa ra là tình kiếp! Huyền Khê đâu, ta phải tìm hẩn tính sổ. Bột củ sen đâu, bột củ sen làm sao bây giờ?”

“Thượng tiên chớ vội, ngài lúc này còn là hồn thể, chỉ đợi hai người chúng ta tổng ngài trở về bần thể, sau đó ngài có thể tới mang tiểu thần quân đi”. Hắc Bạch Vô Thường đáp.

“Tiểu thần quân? Người nói là bột củ sen?” A Dung nghi hoặc.

“Đúng vậy, tiểu thần quân là con của ngài và thượng thần Huyền Khê sinh ra, thượng thần vì tiểu thần quân mà không tiếc hao phí mười vạn năm thần công, thể chất của tiểu thần quân đương nhiên bất phàm” Hắc Bạch Vô Thường ca tụng.

“Thế nhưng, thế nhưng ta chỉ mới là một tiểu thần tiên, bột củ sen so với ta còn cao cấp hơn, này còn có thiên lý không đây?” A Dung liếc nhìn bột củ sen khóc sụt sùi bên cạnh thập phần đổ lệ.

“Ta nghĩ, ngươi nên bận tâm tới một chút sống chết của mình đi”. Một giọng nữ rét căm truyền tới, Thiên Chân tay cầm một lẵng hoa đứng trong mây.

“Thiên Chân?” A Dung kinh ngạc.

“Ha ha ha, Huyền Khê mặc dù phá hủy mệnh cách, muốn độ cho ngươi một tình kiếp dễ dàng. Thế nhưng hẩn đã quên, tuy không còn ghi trong sách, hẩn có thể bày ra tình kiếp, ta cũng có thể bày ra tử kiếp. Lúc này hồn phách của ngươi chưa rời đi hẩn, bị ta giết chết, cũng chỉ xem như là ngươi cần phải lịch tiên kiếp mà thôi. Nhìn thấy Bát Bảo Lưu Ly trong luyện hồn lẵng của ta chưa? Đây là Vương Mẫu ban thưởng, chuyên dùng để luyện hồn thần tiên, ngươi và con trai của ngươi vĩnh viễn ở trong này chịu khổ đi”. Khuôn mặt Thiên Chân dữ tợn, lẵng hoa trong tay nâng lên.

“Thiên Chân, ta với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại tìm mọi cách hãm hại ta?” A Dung nắm chặt tay, đem bột củ sen bảo hộ sau người.

“Từ khi còn nhỏ ta liền yêu Huyền Khê, Lục Hợp Bát Hoang ai không biết? Ta cho rằng bằng sự si tình và kiên trì của ta, Huyền Khê sớm muộn gì cũng yêu ta. Thế nhưng, từ khi ta nhìn thấy người ôm người từ trong mây lên, ta liền biết, người là một con hồ ly tinh không biết xấu hổ. Thế là ta cố ý cho người đi phá hư lịch kiếp của Huyền Khê, vậy mà các người lại càng thêm thân thiết, hiện tại con sinh con nữa! Cho nên, người nhất định phải chết, người chết, Huyền Khê sớm muộn gì cũng là của ta”. Tâm sự đè nén nhiều năm của Thiên Chân, rốt cục giờ phút này phun trào như núi lửa”

“Thiên Chân tiên nữ” Hắc Bạch Vô Thường run run nhắc nhở “Thượng thần Huyền Khê như là thần tiên vạn lý, cũng biết mọi chuyện của thiên hạ, người nếu như giết A Dung nữ tiên, ngài nhất định sẽ hạn người đó”

“Ha ha ha ha”, Thiên Chân cười như điên: “A Dung ơi A Dung, kỳ thực ngươi mới là kiếp của Huyền Khê. Huyền Khê công kham tạo hóa, mười vạn năm cũng không có tiên kiếp. Lần này hoàn toàn vì ngươi mà gặp tình kiếp, tự hủy kim thân, vì tiểu thần quân hao tổn mười vạn năm tiên lực. Thiên địa tra ra biết công lực của hắc đã suy yếu, sao không thể không đánh xuống đại kiếp nạn? Hắc ốc còn không mang nỗi mình ốc, chính bản thân phải chịu một nghìn chín trăm tám mươi một đạo thiên lôi. Lúc này, cho dù ta giết người trăm ngàn lần, hắc cũng không có nhàn rồi mà biết được”

“Ta đánh chết ngươi” A Dung nghe xong liền trực tiếp nắm tay hướng tới trên người Thiên Chân.

Thiên Chân không chút hoang mang, lăng hoa trong tay đột nhiên tỏa sáng, Hắc Bạch Vô Thường sợ tới mức lập tức bỏ chạy, mà A Dung và bột củ sen đều bị kim quang định trụ thân thể, mắt thấy sẽ bị kéo vào trong lăng hoa.

Đang lúc màn chuông treo sợi tóc, trên chín tầng trời đột nhiên một đạo sấm sét đánh xuống, trực tiếp bổ vào hồn thể A Dung yếu đuối. Điện lưu mãnh liệt dũng mãnh truyền vào, rồi xông ra khỏi lòng bàn chân, hồn thể yếu đuối của A Dung bị chấn động.

Nàng phun một ngụm máu ra, A Dung trong lòng mắng to: “Lão thiên tặc, vì sao không đánh Thiên Chân mà lại đánh a?”

Mắt thấy A Dung bị đánh thổ huyết, sắc mặt Thiên Chân đại biến: “Tiên kiếp? Sao có thể là tiên kiếp? Người mới vừa phi thăng thành tiên? Sao lại có thể lập tức lại muốn lịch kiếp?”

Một đạo sấm sét lại lần nữa đánh xuống, A Dung dùng hết toàn lực chống đỡ, sau đó ngã ngửa trên mặt đất.

Thiên Chân có chút kinh hoảng, lăng hoa trong tay thu bột củ sen lại, xoay người rời đi.

A Dung thấy bột củ sen bị bắt, hai mắt như muốn nứt ra, nàng làm sao để nàng ta đi, phần đầu quên mình liền nhào tới. Lúc nào Thiên Lôi lại tới, thế nhưng A Dung cảm thấy so với hai đạo Thiên Lôi trước dường như yếu đi rất nhiều. Lại nhìn Thiên Chân, toàn thân cháy đen, cũng bị Thiên Lôi gây thương tích, bị thương không nhẹ.

A Dung chợt suy nghĩ, hôm nay Thiên Lôi nhất định không phân địch ta rồi. Hành động so với suy nghĩ nhanh hơn, Thiên Chân còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần do bị Thiên Lôi đánh, cũng đã bị A Dung hung hang ôm lấy, muốn sử dụng tiên lực, thì sấm sét liên tiếp bổ đến, một đợt rồi một đợt đánh xuống. Thoáng chốc toàn bộ thể giới mịt mù tăm tối, Lôi Điện nổ vang, trên đất không biết bị lôi điện đánh ra không biết bao nhiêu khe rãnh.

Thiên Chân kinh hoàng, cao giọng nói: “A Dung, mau buông ta, ta sẽ giúp ngươi độ kiếp, bằng không chúng ta sẽ chết tại đây”

A Dung dương dương như không nghe thấy, trong lòng trào dâng phần hận, chỉ hạ quyết tâm ôm lấy Thiên Chân cùng chết.

“A Dung, thượng thần Huyền Khê sợ rằng lúc này đã hồn phi phách tán, chúng ta không cần bởi vì hắc chết mà tương tàn”

“Vừa lúc, kéo ngươi cùng chết, báo thù cho chàng”. A Dung cắn răng, hồn thể cơ bản đã vô hình, máu me đầy mặt.

Thiên Chân cắn răng một cái. Liều mạng tự hao tổn phân nửa tiên lực, giờ ngón trở niệm tiên chú, rồi sau đó đột nhiên đặt sau lưng A Dung. Chỉ nghe A Dung tê tâm liệt phế thét một tiếng chói tai, hai tay ôm chặt Thiên Chân bỗng vô lực, Thiên Chân một cước đem A Dung đá ra hơn mười trượng.

Một đạo sấm sét theo sát thân thể sứt mẻ của A Dung đánh tới, hồn phách A Dung tứ phân ngũ liệt, mắt thấy sẽ không sống nổi.

Thiên Chân nỗ lực đứng trong mây, hướng về phía linh thức cuối cùng của A Dung nói: “Thực sự là không biết sống chết, chỉ bằng thân thể phàm nhân ti tiện nhà ngươi mà cũng vọng tưởng chiếm lấy thượng thần Huyền Khê? Người chẳng qua chỉ là một kiếp của thượng thần mà thôi, nếu như lần này ngài ấy không chết, Ngọc Đế cũng khó mà nắm bắt được ngài, người cho là ngài còn có thể nhớ tới tiên nữ nhỏ nhỏ như người sao? Về phần con trai của người, người yên tâm, ta nhất định sẽ thay người chăm sóc nó, đáng tiếc, người lại không có cơ hội nghe nó gọi ta một tiếng mẫu thân!”

Nói xong, Thiên Chân lại phun ra một búng máu, cảm thấy không cầm cự được nữa, mắt thấy A Dung vẫn đang bị sét bao vây không nhúc nhích được, liền yên tâm rời đi.

Trên mặt đất, A Dung đã mặc kệ chính mình, nhưng chẳng biết tại sao, câu nói sau cùng của Thiên Chân nàng lại nghe rất rõ. Muốn con trai nàng gọi nàng ta là mẹ ư? Lại còn muốn ngủ cùng giường với phu quân của nàng ư?

Trong lòng A Dung chợt dâng lên một cảm xúc không cam lòng cuộn cuộn như sóng, một tia sét cuối cùng cũng từ trên trời nện xuống, trên người A Dung bỗng nhiên trỗi lên một cái khăn tay màu hồng phấn, xoay tròn phía dưới đem lôi quang hút sạch.

Cuối cùng một đạo lôi quang tan đi, thiên địa khôi phục lại yên tĩnh, mây đen tan hết, gió êm dịu thổi vào mặt, Mão Nhật Tinh Quân vội vàng ặt trời mọc lên xem náo nhiệt.

A Dung sử dụng toàn bộ sức lực kéo hồn thể tứ phân ngũ liệt ngồi dậy, ói ra một búng máu, ngửa mặt lên trời mắng to: “Mẹ nó Huyền Khê, người tặng ta khăn hồng sao chỉ chặn được một đạo thiên lôi cuối cùng”

Lung lay run rẩy đứng dậy, A Dung bước lên cầm cái khăn hồng lấp lánh lôi quang, hướng Cửu Trùng Thiên vọt tới. Mắt thấy Nam Thiên Môn gần ngay trước mắt, chỉ thấy trước mặt là một nam tiên thân cháy đen thui như than cuội một đám mây lung lay bay tới.

A Dung mắt liếc xéo một cái, không nhìn, chặt thẳng tới phía sao Đào Đô sơn. Quả nhiên, trên đá Ngọc Bích tìm được bản thể của chính mình, hồn thể hướng bản thể nhập vào, tinh thần A Dung run lên, đau đớn toàn thân đều tan biến hết.

Nam tiên đen thui như cục than kia vẫn đi theo A Dung không lên tiếng, lúc này thấy A Dung tinh thần phần chần đứng ở trên khăn lôi quang, bộ dáng hùng hùng hổ hổ không khỏi có chút ngẩn ra.

A Dung giậm một chân, khăn lôi quang nhanh như chớp, đi thẳng tới tẩm cung của Vương Mẫu nương nương. Không nhìn thấy đồng tử áo xanh thần sắc sợ hãi, A Dung không nói hai lời, thả vụn đạo lôi quang trong khăn ra, tẩm cung của Vương Mẫu nương nương bị đánh tan phân nửa, lửa cháy hừng hực, khói đặc cuộn cuộn, các tiểu tiên hầu hạ trong cung sợ hãi tán loạn chạy trốn. Ngay cả A Dung cũng giật mình lè lưỡi, không ngờ khăn tay Huyền Khê tặng nàng trong khuê phòng, vậy mà lại có công lực lớn như thế.

“Vương Mẫu! Thiên Chân! Thả con ta ra, bằng không ta đốt trụ hàng ổ của các người. . . người. . . ười. . . ười. . . i. . . i...” Âm thanh A Dung bực tức, chấn động cả Cửu Trùng Thiên.

“A Dung đừng tức giận” Tiếng Ngọc Đế xa xa truyền tới “Bột củ sen bình an ở trong tay ta, ta cũng đã buộc Vương Mẫu rời khỏi Cửu Trùng Thiên, tới ở tại Tây Côn Lôn. Thiên Chân ta cũng đã phạt nàng ta trọn đời không được nhập tiên tịch, hạ phàm nhập vào lục đạo luân hồi. Con đừng ở đây mà phóng hỏa nữa, bằng không a sẽ bắt con bồi thương”

A Dung nhất thời không tiếp thu được hiện thực này, giờ thì xong rồi? Tức giận trong lòng còn chưa có phát xong đâu.

Liếc mắt một cái, thoáng nhìn tới nam tiên đen thui ở phía sau, dưới chân còn có một con mèo mập mập đáng chết.

“Này, qua đây!” A Dung đối với nam tiên kia vẫy vẫy tay.

Nam tiên ngoan ngoãn đi tới cạnh nàng.

“Nghe nói là có tận một ngàn chín trăm tám mươi mốt đạo thiên lôi?”

“Ừ”

“Thực sự? Điều nhận hết rồi?”

“Thực sự, đều nhận hết rồi”

“Vì sao không đánh chết người?”

“Ách . . .nàng muốn làm quả phụ?”

A Dung nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không muốn”

“Vậy sao không còn cùng ta về nhà” Cục than đến gần, ôm bả vai A Dung.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

“Vì sao chàng đi theo Thiên Chân?”

“Bởi vì lịch kiếp của nàng chính là tình kiếp”

“Nhưng tại sao ta lại bị sét đánh?”

“Khụ khụ, vạn lôi kiếp cuối cùng, chính là lôi kiếp trừng phạt lớn nhất trong thiên địa. Nếu như ta bình yên vượt qua, như vậy sau này sẽ không cần phải độ tiên kiếp nữa, thiên địa rất tức giận, cho nên liền tìm nàng gây phiền phức, khụ khụ khụ. . .”

“Vậy là ta bị chàng liên lụy? Dựa vào cái gì?”

“Vì nàng là vợ của ta, không tìm nàng, thì tìm ai? Hắc hắc, nàng xem, làm thê tử của ta độ hai lần tiên kiếp, một lúc phi thăng hai cấp, trên trời dưới đất, làm gì có ai chiếm được tiện nghi lớn như thế? Nàng là người đầu tiên đấy.”

“A, vậy cũng không sai biệt lắm”

Tiến vào Đào Đô các, A Dung nhường cho Huyền Khê đi vào tắm trước, tẩy đi dấu vết một nghìn chín trăm tám mươi mốt đạo lôi.

Sau đó A Dung đứng ở cửa cao giọng hô to: “Hổ Miêu”

Hổ Miêu nghe gọi chợt dạ, nghe tiếng gọi vang vọng bốn phía của nàng.

Không bao lâu, A Dung cảm thấy mỹ mãn ôm Hổ Miêu vào nhà tắm.

Mười vạn năm trước Dục Xà bị nấu thành nến lớn , năm vạn năm trước đệ đệ Đông Hải Long Vương bị rút gân bện thành Long Tiên (Roi rồng), tám vạn cân sắt Hoàng Tuyền chế tạo thành xiềng chân khóa thần. .

Hổ Miêu thống khổ dùng tay bưng kín mắt mình, tận lực không muốn nghe âm thanh kỳ kỳ quái quái phát ra trong phòng, nó thật phần muốn đi tìm mẹ mèo của mình.

Trong đầu Hổ Miêu lúc này chỉ có một cảnh tượng mà thôi”

Tiên nữ A Dung một tay cầm khiên tiên, một tay giơ cao nên, trên mặt đất đều là những người hèn mọn ti tiện. Cái trán bóng loáng của nàng có khắc hai hàng chữ lớn: “Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!”

——HẾT——

o~(^o^~)~o

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 – Hoàn Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-than-ta-la-kiep-truoc-cua-ngai>